

Predgovor

✓ sak večer sva sedela v neki kavarni v Lurdu. Jaz, romar v Rim, ki sem dneve dolgo hodil v iskanju svojega Daru. Ona, Brida O'Fern, ki je kontrolirala del te poti.

Neke noči sem jo sklenil vprašati, ali je bila zelo ganjena, ko je spoznala neko opatijo, del poti v obliki zvezde, ki jo Posvečenci prepotujejo v Pirenejih.

»Nikoli nisem bila tam,« je odgovorila.

Bil sem osupel. Na koncu koncev je ona že imela Dar.

»Vse poti vodijo v Rim,« je rekla Brida in uporabila star pregovor, da bi mi pokazala, da se lahko Darovi prebudijo v kateremkoli kraju. »Jaz sem svojo pot v Rim opravila na Irskem.«

Ob najinih naslednjih srečanjih mi je povedala zgodbo svojega iskanja. Ko je končala, sem jo vprašal, ali bi lahko nekega dne napisal, kar sem bil slišal.

V prvem trenutku je privolila. Vendar je vsakič, ko sva se srečala, našla neko oviro. Prosila me je, da zamenjam imena vpletenih oseb, hotela je vedeti, kakšen tip ljudi bo to bral in kako se bodo odzvali.

»Tega ne morem vedeti,« sem odgovoril. »Vendar menim, da to ni vzrok tvoje zaskrbljenosti.«

»Res je,« je dejala. »Gre za to, da mislim, da gre za zelo posebno izkušnjo. Ne vem pa, ali bodo ljudje lahko izluščili kaj koristnega iz nje.«

To je tveganje, v katero se podajava oba, Brida. Neki anonimen tekst izročila pravi, da lahko ima vsak človek v svojem bivanju dve možnosti: graditi ali saditi. Graditelji se lahko zadržujejo leta in leta ob svojih nalogah, ampak nekega dne končajo, kar so delali. Takrat se ustavijo in ostanejo zaprti med svoje stene. Življenje izgubi smisel, ko se gradnja zaključi.

Obstajajo pa tudi tisti, ki sadijo. Ti včasih trpijo zaradi neviht, letnih časov in le redko počivajo. Vendar v nasprotju z zgradbo vrt nikoli ne neha rasti. In četudi zahteva vrtnarjevo nenehno pozornost, hkrati dopušča, da je življenje zanj velika pustolovščina.

Vrtnarji se bodo med seboj prepoznali – ker vedo, da je v zgodovini vsake rastline rast vsega Sveta.

Paulo Coelho

IRSKA

august 1983 - marec 1984

poletje in jesen

»Rada bi spoznala magijo,« je reklo dekle. Čarovnik jo je pogledal. Obledela kavbojke, srajca s širokimi rokavi in izzivalni izraz, h kateremu se zateče vsak plah človek, ko je za to najmanj primeren trenutek. »Biti moram dvakrat starejši od nje,« je pomislil. A kljub temu je vedel, da stoji pred svojo Drugo Polovico.

»Moje ime je Brida,« je nadaljevala. »Oprostite, ker se nisem predstavila. Dolgo sem čakala ta trenutek in sem nestrpnejša, kot sem pričakovala, da bom.«

»Zakaj te zanima magija?« je vprašal.

»Da bi si lahko odgovorila na nekatera vprašanja v svojem življenju. Da bi spoznala skrite moči. In da bi morda potovala v preteklost in v prihodnost.«

Ni bilo prvič, da ga je nekdo prišel prosit to celo v gozd. Svojčas je bil zelo poznan in spoštovan Učitelj Tradicije. Privabil je mnogo učencev in verjel, da bo spremenil svet, če bo lahko spremenil tiste, ki ga obkrožajo. Vendar je storil napako. In Učitelji Izročila ne smejo delati napak.

»Se ti ne zdi, da si zelo mlada?«

»Enaindvajset let imam,« je rekla Brida. »Če bi se zdaj hotela učiti baleta, bi se jim zdela prestara.«

* * *

Čarovnik ji je dal znak, naj ga spremlja. Skupaj sta začela hoditi po gozdu, v tišini. »Lepa je,« si je mislil, medtem

ko so se sence dreves hitro premikale – ker je bilo sonce že blizu obzorja. »Ampak še enkrat toliko sem star kot ona.« Vedel je, da to pomeni, da bi lahko resnično trpel.

Brida je bila razburjena zaradi molka človeka, ki je hodil ob njej; njena zadnja misel si ni zaslužila njegovega kratkega komentarja. Gozdna tla so bila vlažna, pokrita s suhim listjem; tudi ona je opazila, da se sence daljšajo in da se noč naglo bliža. Kmalu se bo stemnilo in s seboj nista imela nobene svetilke.

»Zaupati mu moram,« se je opogumljala. »Če verjamem, da me lahko nauči čarati, moram tudi verjeti, da me lahko vodi po gozdu.«

Hodila sta še naprej. Videti je bilo, da brezciljno hodi po stranpoteh, z ene strani na drugo, in spreminja smer, četudi ni nič oviralo njegove poti. Več kot enkrat sta šla v krogu in trikrat ali štirikrat mimo istega kraja.

»Kdo ve, če me preizkuša.« Bila je odločena iti do konca te preizkušnje in skušala je dokazati, da je vse, kar se je dogajalo – vključno s sprehodi v krogu – povsem navadna stvar.

Prišla je od zelo daleč in dolgo je čakala na to srečanje. Dublin je bil oddaljen 150 kilometrov in avtobusi do tukajšnje vasi so bili neudobni in so vozili ob nesmiselnih urah. Vstati je morala zelo zgodaj, potovati tri ure, vprašati zanj v majhnem mestu, pojasnjevati, kaj je hotela od tako nenavadnega človeka. Končno so ji pokazali predel gozda, kjer se je običajno zadrževal čez dan, vendar so jo posvarili, da je že poskušal zapeljati nekaj tamkajšnjih deklet.

»Zanimiv človek je,« si je mislila pri sebi.

Pot se je zdaj vzpenjala in začenjala si je želeti, da bi se sonce še malo zadržalo na nebu. Bilo jo je strah, da ji ne bi spodrsnilo na vlažnem listju.

»Zakaj bi se rada učila o magiji?«

Brida se je razveselila, da je bila tišina prekinjena. Ponovila je enak odgovor kot prej.

A ga ni zadovoljil.

»Mogoče bi se res rada naučila čarati, ker je skrivnostno in skrito. Ker ima odgovore, ki jih uspe najti le malo ljudem v vsem življenju. Ali morda predvsem zato, ker prikliče v spomin neko romantično preteklost.«

Brida ni rekla ničesar. Ni vedela, kaj reči. Naposled si je želela, da bi se znova vrnil k svojemu običajnemu molku, kajti strah jo je bilo dati odgovor, ki mu ne bi ugajal.

Končno sta prispela na vrh neke gore, potem ko sta prečkala ves gozd. Pokrajina je bila tam skalnata in brez vsake vegetacije; vendar je bilo manj spolzko in Brida je lahko sledila Čarovniku brez težav.

Sedel je na najvišji del pečine in prosil Brido, da stori enako.

»Mnogo ljudi je že bilo tukaj,« je rekel Čarovnik. »Prišli so me prosit, da jih naučim čaranja. Tiste, ki sem jih moral naučiti, sem že naučil. Človeštvu sem vrnil vse, kar mi je dalo. Danes bi rad ostal sam, rad bi se povzpел v gore, skrbel za rastline in se združil z Bogom.«

»Ni res,« je odgovorilo dekle.

»Kaj ni res?« ga je presenetilo.

»Morda je resnica, da se želiš združiti z Bogom. Vendar ni res, da bi rad ostal sam.«

Bridi je bilo žal, da je sploh spregovorila. Reagirala je preneglo in zdaj je bilo prepozno, da bi popravila napako. Zagotovo obstajajo ljudje, ki si želijo ostati sami. Mogoče ženske še bolj potrebujejo moške kakor moški ženske.

Čarovnik kljub temu ni deloval razburjeno, ko je znova začel govoriti.

»Postavil ti bom eno vprašanje,« je rekel. »Biti moraš popolnoma iskrena pri svojem odgovoru. Če mi poveš resnico, te bom naučil, kar me prosiš. Če lažeš, se ne smeš nikoli več vrniti v ta gozd.«

Brida je olajšano zavzdihnila. Bilo je samo eno vprašanje. Ni smela lagati, to je bilo vse. Vedno je mislila, da Učiteljji za sprejem od svojih učencev zahtevajo najtežje stvari.

Usedel se je pred njo. Njegove oči so sijale. »Predvidiva, da te začnem učiti, kar sem se sam naučil,« je dejal in nepremično uprl vanjo pogled. »Odkrijem ti vzporedne vesoljne sveto-ve, ki nas obkrožajo, angele, modrost narave, skrivnosti Tradicije Sonca in Tradicije Lune. In nekega dne odideš v mesto, da bi kupila hrano in na sredi ceste naletiš na moškega svojega življenja.«

»Ne bi ga znala prepoznati,« je pomislila. Vendar je sklenila še naprej molčati; vprašanje se je izkazalo za težje, kot si je predstavljala.

»On začuti enako in se ti približa. Zaljubita se. Ti nadaljuješ svoje učenje z menoj, jaz ti kažem razumnost veselja podnevi, on ti kaže modrost ljubezni ponoči. Vendar pride trenutek, ko obe stvari več ne moreta delovati hkrati. Primorana si izbrati.«

Čarovnik je za nekaj trenutkov umolknil. Celo še preden je vprašal, ga je bilo strah mladenkinega odgovora. Njen prihod tistega popoldneva je za oba pomenil konec nekega obdobja v njunem življenju. On je to vedel, ker je poznal Izročilo in razumel Učitelja. Potreboval jo je toliko, kolikor ona njega. Ampak ona je v tistem trenutku morala povedati resnico; to je bil edini pogoj.

»Zdaj pa mi odgovori popolnoma odkrito,« je končno rekel, zbirajoč pogum. »Bi zapustila vse, česar si se do takrat naučila, vse zmožnosti in vse skrivnosti, ki bi ti jih lahko prinesel svet čaranja, da bi ostala z moškim svojega življenja?«

Brida je odvrnila pogled od njega. Okoli nje so bile gore, gozdovi, tam spodaj se je razprostirala mala vasica, v kateri so se pričele prižigati luči. Kadilo se je iz dimnikov, medtem ko so se družine zbirale okoli mize za večerjo. Delali so marljivo, bali so se Boga in si prizadevali pomagati bližnjemu. Vse to so počeli iz ljubezni. Njihova življenja so imela smisel, sposobni so bili doumeti vse, kar se je dogajalo v vesoljnem svetu, ne da bi kadarkoli slišali govoriti o stvareh, kot sta Izročilo Sonca in Izročilo Lune.

»Med svojim iskanjem in svojo srečo ne vidim nobenega protislovja,« je dejala.

»Odgovori na to, kar sem te vprašal.« Čarovnikove oči so nepremično zrle v njene. »Bi odnehala zaradi tega človeka?«

Brida je začutila neizmerno željo po joku. Sploh ni bilo vprašanje, bila je izbira, najtežja izbira, ki jo morajo ljudje storiti v življenju. Veliko je že razmišljala o tem. Bilo je neko obdobje, ko ji ni bilo nič na svetu pomembnejše od nje same. Imela je veliko fantov, vedno je mislila, da je ljubila vsakega od njih, dokler ni v naslednjem trenutku začutila, da ljubezen izginja. Od vsega, kar je dotlej spoznala, je bila ljubezen najtežja. Sedaj je bila zaljubljena v nekoga, ki je bil malo starejši od nje, študiral je fiziko in videl svet popolnoma drugače kot ona. Ob njem je znova verjela v ljubezen, stavila na svoja čustva, vendar zaradi tolikih razočaranj ni bila več prepričana o ničemer. In prav to je bila velika preizkušnja njenega življenja.

Izognila se je Čarovnikovemu pogledu. Njene oči so bile uprte v mesto s kadečimi se dimniki. Ljubezen je bila to, po čemer so vsi skušali razumeti svet od njegovih začetkov.

»Bi odnehala,« je končno rekla.

Ta človek, ki je stal pred njo, ne bo nikoli razumel, kaj se dogaja v srcih ljudi. Bil je človek, ki je poznal moč,

skrivnosti čarovnije, ni pa poznal ljudi. Imel je sivkaste lase, kožo ožgano od sonca, telo, ki se je navajeno vzpenjati in spuščati po tistih gorah. Bil je očarljiv, z očmi, ki so odsevale njegovo dušo, polno odgovorov, in moral je biti precejkrat razočaran nad čustvi navadnih smrtnikov. Tudi ona je bila razočarana nad seboj, vendar ni smela lagati.

»Poglej me,« je rekel Čarovnik.

Brido je bilo sram. Kljub temu je pogledala.

»Povedala si resnico. Naučil te bom.«

Noč se je že povsem spustila in na nebu so sijale zvezde brez lune. V dveh urah je Brida tistemu neznancu razodela vse svoje življenje. Skušala je poiskati dogodke, ki bi razložili njeno zanimanje za magijo – privide v otroštvu, slutnje, notranje glasove –, toda vedela je, da ni stvar v tem. Preprosto je imela željo po spoznavanju in to je bilo vse. In prav zaradi tega je obiskovala tečaje astrologije, tarota in numerologije.

»To so le navadni jeziki,« je dejal Čarovnik, »in niso edini. Čarovnija govori vse jezike človeškega srca.«

»Kaj je potemtakem magija?« je vprašala.

Kljub mraku je Brida opazila, da je odvrnil pogled. Gledal je v nebo, zatopljen v misli, v iskanju kdove kakšnega odgovora.

»Magija je nekakšen most,« je končno rekel. »Most, ki ti dovoljuje prestop iz vidnega v nevidni svet. In učenje naukov obeh svetov.«

»In kako se lahko naučim prečkati ta most?«

»Tako, da najdeš svoj način prečkanja. Vsak človek ima svoj način.«

»To je to, kar sem prišla iskat sem.«

»Obstajata dve obliki,« je odvrnil Čarovnik. »Izročilo Sonca, ki nas uči o skrivnostih Prostora, o stvareh, ki nas

obdajajo. In Izročilo Lune, ki uči o skrivnostih Časa, o stvareh, ki so bile ujete v njegov spomin.«

Brida je dojela. Izročilo Sonca je bila ta noč, drevesa, drget njenega telesa, zvezde na nebu. In Izročilo Lune je bil tisti človek pred njo, z modrostjo prednikov, ki se je isknila v njegovih očeh.

»Naučil sem se Izročila Lune,« je dejal Čarovnik, kot bi bil uganil njene misli. »Vendar tega nisem nikoli poučeval. Sem Učitelj Izročila Sonca.«

»Pokaži mi Izročilo Sonca,« je rekla Brida, nezaupljiva, ker je bila zaslutila melanholijo v Čarovnikovem glasu.

»Naučil te bom, kar znam. Vendar obstajajo mnoge poti Izročila Sonca. Treba je le imeti zaupanje v sposobnost, da mora vsak človek učiti samega sebe.«

Brida se ni zmotila. Resnično je bila žalost v Čarovnikovem glasu. To jo je plašilo, vendar ji ni jemalo volje do nadaljevanja.

»Sposobna sem razumeti Izročilo Sonca,« je rekla.

Čarovnik je nehal gledati v zvezde in se je osredotočil na dekle. Zavedal se je, da še ni bila sposobna razumeti Izročila Sonca. Kljub temu jo je moral naučiti. Nekateri učenci izberejo svoje Učitelje.

»Pred prvo lekcijo bi te rad na nekaj opozoril,« je rekel. »Ko nekdo najde svojo pot, ga ne sme biti strah. Imeti mora dovolj poguma za napačne korake. Razočaranja, porazi, malodušnost so orodja, ki jih Bog uporablja, da pokaže pot.«

»Čudna orodja,« je rekla Brida. »Velikokrat odvrnejo ljudi.«

Čarovnik je poznal motiv. Na lastni koži in duhu je že občutil ta čudna orodja Boga.

»Nauči me Izročila Sonca,« je vztrajala.

* * *

Čarovnik je prosil Brido, naj se nasloni na pečino in se sprosti.

»Ni ti treba zapirati oči. Pogledaj svet, ki te obdaja, in skušaj opaziti vse, kar zmoreš. Izročilo Sonca vsak trenutek pred vsakim človekom kaže neskončno modrost.«

Brida je storila, kar ji je naročil Čarovnik, vendar se ji je zdelo, da gre vse prehitro.

»To je prva in najpomembnejša lekcija,« je dejal. »Ustvaril jo je neki španski mistik, ki je razumel pomen vere. Njegovo ime je bilo Juan de La Cruz.«

Pogledal je dekle, ki je bila predana in zaupljiva. Iz dna srca je milo prosil, da bi razumela, kar jo bo naučil. Na koncu koncev je bila ona njegova Druga Polovica, čeprav tega še ni vedela, čeprav je bila še premlada in očarana nad stvarmi in ljudmi tega sveta.